

Arrest

nr. 203 425 van 3 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 juli 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 16 augustus 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 10 juli 2007 door de correctionele rechtbank van Gent bij verstek veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 maanden, een geldboete van 100 euro (x 5,5 = 550 euro) (vervangende gevangenisstraf van 8 dagen), bijzondere verbeurdverklaring, wegens valsheid in geschriften (door een particulier) en gebruikmaking.

1.2. Verzoeker wordt op 10 augustus 2016 door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar (behalve voorlopige hechtenis, een geldboete van 1.000 euro (x 6 = 6.000 euro) (vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met uitstel van 3 jaar voor 500 euro (x 6 = 3.000 euro) wegens diefstal, doormiddel van braak, inklimming of valse sleutels, verdovende middelen, vervaardiging en bezit.

1.3. Verzoeker dient op 17 januari 2017 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Bulgaarse burger.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juli 2017 beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20, die verzoeker op 28 juli 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/01/2017 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten:

- Betrokkene werd veroordeeld bij verstek op 10/07/2007 door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 3 maanden, een geldboete van 100,00EUR (x 5,5 = 550,00EUR) (vervangende gevangenisstraf van 8 dagen), bijzondere verbeurdverklaring, wegens Valsheid in geschriften (door een particulier) en gebruikmaking.*

- Betrokkene werd op 10/08/2016 ook veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar (behalve voorlopige hechtenis, een geldboete van 1.000,00EUR (x 6 = 6.000,00EUR) (vervangende gevangenisstraf van 3 maanden) met uitstel van 3 jaar voor 500,00EUR (x6 = 3.000,00 EUR) wegens diefstal, doormiddel van braak, inklimming of valse sleutels, verdovende middelen, vervaardiging en bezit.*

Betrokkene blijkt eerder in België te hebben verbleven, zich als EU-onderdaan te hebben uitgegeven. Hij maakte daarbij gebruik van de alias V.I., geboren op 04.10.1983 te Athene, onderdaan van Griekenland. Er is bovendien sprake van een aantal PV's in het dossier uit het jaar 2006, 2009 en 2013

Uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de 'georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. 'Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. Betrokkene blijkt inderdaad een nieuwe relatie te hebben aangeknoopt terwijl zijn eerste huwelijk enkel gericht was op het bekomen van verblijfsrecht, betrokkene het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod, en zich kennelijk niet weet te houden aan de Belgische strafrechtelijke

bepalingen. Gezien betrokkene kennelijk geen respect kan tonen voor de openbare orde van België en dit zelf ondergeschikt acht aan zijn familiale belangen, immers indien hij deze ter harte zou nemen zou mogen worden verwacht dat hij zich kan onthouden van inbreuken op de openbare orde, hoeft de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin zijn gezinssituatie als belangrijker in te schatten als zijn inbreuken op de openbare orde. Zijn relatie heeft hem er kennelijk niet van weerhouden de strafrechtelijke bepalingen te respecteren. Hij had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. In die situatie is het wel degelijk evenredig in een dergelijke situatie betrokkene het recht op gezinshereniging te weigeren. Het staat betrokkene en zijn echtgenote vrij zich elders als gezin te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de Bulgaarse in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken, overeenkomstig art. 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 dient betrokkene uiterlijk binnen de 30 dagen het Belgisch grondgebied te verlaten. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft, dit werd hierboven reeds besproken.”

Deze bijlage 20 wordt thans bestreden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste, tweede en derde middel – die samen worden behandeld – aan:

“Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging”

“Schending van de art. 43 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, Manifeste beoordelingsfout”

Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel”.

Hij verstrekt volgende toelichting bij de middelen:

“[...] Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

[...]

II.1 Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 14 juli 2017 stelt dat verzoeker werd veroordeeld op 10 juli 2007 bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 3 maanden, een geldboete van 100,00 EUR en bijzondere verbeurdverklaring wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking en dat verzoeker werd veroordeeld op 10 augustus 2016 door de Correctionele Rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar (behalve voorlopige hechtenis), een geldboete van 1.000,00 EUR met uitstel van 3 jaar voor 500,00 EUR wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, verdovende middelen en bezit.

Verweerder verwijst tevens het gebruik door verzoeker in België van een alias en het feit dat zou sprake zijn van een aantal P.V.'s in het jaar 2006, 2009 en 2013.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

II.2.

Dat evenwel het art. 43 Vw. het volgende stelt :

[...]

II.3

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

“Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden”(eigen onderlijning).

Het begrip ‘openbare orde’, zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627(<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-19-12-2014>).

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de feiten, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar de correctionele veroordelingen van verzoeker in 2007 (méér dan 10 jaar geleden) en in 2016 (gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar behalve de voorlopige hechtenis), naar het gebruik van een alias (in 2005), waarvoor hij dan ook in 2007 correctioneel werd veroordeeld, en naar een aantal P.V.'s uit het jaar 2006, 2009 en 2013, waarvoor hij tot op heden nooit werd veroordeeld, geenszins voldoende is.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.(<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-26-02-2016-0>)

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)(RvV 10 november 2016, 169.732, T. Vreemd., 2017, 1, ,49-50.) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing enkel naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker, naar het gebruik van een alias (in 2005) en enkele P.V.'s (zonder de inhoud ervan te vermelden) zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren (RvV nr. 52.575 dd. 7 december 2010 en RvV nr. 50.455 dd. 28 oktober 2010, <http://www.rvv-ccce.be>).

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat verweerder geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de feiten, waarvoor verzoeker in 2007 en 2016 precies werd veroordeeld, of naar de P.V.'s en welk gevolg hieraan werd gegeven door de politie en het Openbaar Ministerie.

Dat, gezien dit helemaal niet is gebeurd, verweerder dan ook geenszins kan verwijzen naar « georganiseerde drugshandel » of « georganiseerde drugsriminaliteit » of naar « drugsverslaving » en al zeker niet naar het arrest van het Hof van Justitie dd. 23.11.2010.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

II.4

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het artikel 74/13 Vw. stelt eveneens het volgende :

[...]

Dat vaststaat dat verzoeker samenwoont te Gent met zijn echtgenote.

Dat verweerder geenszins in de beslissing op een afdoende manier heeft rekening gehouden met verzoekers gezinsleven in België.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

[...]

III.1 Dat, algevolg van de verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn echtgenote, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé- en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

[...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T. Vreemd. 1992, 318-324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde

inbreuken (Hof Mensenrechten 13 februari 2001 (Ezzouhdi t. Frankrijk), Rev. dr. étr. 2001, afl. 113, 273, Rev. trim. D.H. 2002, afl. 52, 959, noot M. DEMBOUR en T. Vreemd., 2001, afl. 3, 237.).

Dat de weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn echtgenote woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

III.2

Volgens verweerder is het familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde.

Dat verzoeker opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling dat zijn familiale en persoonlijke belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

Eerst en vooral merkt verzoeker opnieuw op dat er door verweerder geen onderzoek werd ingesteld naar de aard en ernst van de "strafrechtelijke inbreuken"

Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die samenwoont te Gent met zijn echtgenote, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat.

Daarentegen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoeker eveneens een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

Verweerder beperkt zich tot een zeer algemene stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') en stelt verder op een stereotype manier dat het gezin vrij is zich elders te vestigen.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

III.3

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist (<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-18-12-2014>).

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.837 (<http://www.kruispuntmi.be/raad-voor-vreemdelingenbetwistingen-20-05-2014>) komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ('het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt') geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM."

2.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft meermaals gesteld dat artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie waarnaar verzoeker verwijst, niet is gericht tot de lidstaten maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie. De vreemdeling kan er bijgevolg geen recht aan ontlenen om te worden gehoord (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof van Justitie heeft in de voornoemde arresten echter ook gesteld dat het recht om te worden gehoord wel integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben.

2.3. Verzoeker toont met zijn louter theoretisch betoog geenszins aan dat hij – indien hij zou zijn gehoord – elementen had kunnen aanbrengen die enige invloed hadden kunnen uitoefenen op de totstandkoming van bevel om het grondgebied te verlaten, dat opgenomen is in de bijlage 20.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, zodat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. In casu werd toepassing gemaakt van artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat werd vervangen door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de Vreemdelingenwet.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° [...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.7. Vermits artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32), en meer bepaald de artikelen 27 en 28 ervan, past het te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

2.8. Wat het gebruik van verdovende middelen betreft, heeft het Hof van Justitie al meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip ‘openbare orde’ valt (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 54).

2.9. Daarnaast heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat georganiseerde drugshandel ook onder het begrip ‘nationale veiligheid’ kan vallen, daar het een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de considerans 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie

heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 56).

2.10. Uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, kan het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, § 63).

2.11 Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van het tweede middel is dat er geen enkel grondig onderzoek werd gevoerd naar de feiten en naar zijn huidige persoonlijk gedrag. Hij benadrukt dat het niet kan volstaan om louter te verwijzen naar strafrechtelijke veroordelingen.

2.12. Verweerder oordeelde dat verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden geweigerd omdat zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Hierbij wordt vooreerst een opsomming gegeven van verzoekers gerechtelijke antecedenten, met name de veroordeling bij verstek op 10 juli 2007 door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van drie maanden, een geldboete van 550 euro, bijzondere verbeurdverklaring, wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking (1) en de veroordeling door de correctionele rechtbank van Gent tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel van 5 jaar, geldboete van 6000 euro met uitstel van 3 jaar voor 3000 euro wegens diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels, verdovende middelen vervaardiging en bezit (2). Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker eerder in België verbleef onder een alias, waarbij hij zich ten onrechte voordeed als een Unieburger en dat zijn dossier tevens wordt gekenmerkt door enkele processen-verbaal uit het jaar 2006, 2009 en 2013. Verweerder wijst erop dat *“uit de aard, de ernst, de recentheid in de tijd van de feiten en het recidivisme blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving”*. Hierbij wordt door verweerder in het bijzonder gewezen op het gegeven dat de georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit is, waarbij wordt geciteerd uit het arrest *Tsakouridis* van het Hof van Justitie. Verweerder heeft verder oog voor het gegeven dat verzoeker tevens een persoonlijk en familiaal belang kan laten gelden, doch acht dit ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. Hierbij stelt verweerder dat verzoeker weliswaar een nieuwe relatie heeft aangeknoopt – waarbij wordt opgemerkt dat zijn eerste huwelijk enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht, verzoeker het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en zich kennelijk niet weet te houden aan de Belgische strafrechtelijke bepalingen – doch dat hij, door geen respect te tonen voor de openbare orde van België, in wezen zelf zijn familiale belangen ondergeschikt stelt. Verweerder merkt in deze op dat zijn relatie hem er niet van heeft weerhouden strafrechtelijke inbreuken te plegen, waarbij hij had moeten weten dat dergelijk gedrag het verkrijgen van een verblijfsrecht bemoeilijkt. Er wordt nog aangegeven dat *“het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet [getuigt] van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven”*. Verweerder wijst er nog op dat het verzoeker en zijn echtgenote vrij staat zich als gezin elders, waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, te vestigen, dan wel hun gezinsleven zo in te richten dat verzoekers Bulgaarse echtgenote alhier kan verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Er wordt opgemerkt dat laatstgenoemde mogelijkheid niet noodzakelijk afbreuk doet aan het gezinsleven. Verweerder concludeert op grond van het geheel van de voorgaande elementen dat *“het wel degelijk evenredig is in een dergelijke situatie betrokkene het recht op gezinshereniging te weigeren”*.

2.13. Uit bovenstaande overwegingen blijkt een grondig onderzoek van verweerder alvorens de bestreden bijlage 20 te treffen. De bestreden bijlage 20 is geenszins beperkt tot het louter opsommen van de strafrechtelijke veroordelingen. Zo wordt erop gewezen dat sprake is van recidive en worden de aard, ernst en recentheid van de gepleegde feiten benadrukt. Uit de bestreden bijlage 20 blijkt meer bepaald duidelijk dat verweerder – in navolging van het Hof van Justitie – zwaar tilt aan de drug-gerelateerde feiten. Verzoeker poneert dat verweerder niet zou kunnen verwijzen naar *“georganiseerde drugshandel”*, *“georganiseerde drugscriminaliteit”* of *“drugsverslaving”*, omdat er geen onderzoek werd

ingesteld naar de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld, doch dit betoog kan niet worden aangenomen. Het enkele gegeven dat de inhoud van het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 10 augustus 2016 niet uitgebreid werd opgenomen in de bijlage 20, impliceert niet dat verweerder niet zou kunnen verwijzen naar de hierin opgenomen druggerelateerde feiten. Het gehele vonnis bevindt zich immers in het administratief dossier, dat door verzoeker kon worden geraadpleegd. Verzoeker kan bovendien bezwaarlijk voorhouden geen kennis te hebben van de inhoud van dit vonnis waarbij hij veroordeeld werd. Hieruit blijkt afdoende dat wel degelijk sprake is van druggerelateerde feiten, waarbij de correctionele rechtbank de teelt en het bezit van cannabisplanten (750 stuks) als bewezen heeft geacht. Deze rechtbank wees erop dat *“Het telen en verhandelen van cannabis leidt tot ernstige gezondheidsrisico’s bij de uiteindelijke druggebruiker en ontwricht de maatschappij in het algemeen”*. De correctionele rechter stelde dat *“de beklagde duidelijk [koos] voor het gemakkelijk geldgewin en dit [liet] primeren boven de gezondheid van de cannabisgebruiker”*. Tevens werd erop gewezen dat niet kan worden ingegaan op de vraag om een werkstraf op te leggen, omdat *“dit de beklagde onvoldoende bewust [zou] maken van de ernst van de door hem gepleegde feiten”* en *“bovendien is de rechtbank van oordeel dat dergelijke bestraffing niet compatibel is met de georganiseerde en planmatige aard van de feiten enerzijds en met de criminele ingesteldheid die gepaard gaat met deze feiten anderzijds”*. In het licht hiervan, kan niet worden ingezien waarom verweerder niet zou kunnen verwijzen naar het gegeven dat *“de georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit [is],* noch waarom hij niet zou kunnen wijzen op de ernst van de feiten. Verzoeker kan de gedane beoordeling ook niet onderuit halen door een verwijzing naar arresten van de Raad die zijn gewezen in andere individuele gevallen.

2.14. Verzoekers veroordeling voor druggerelateerde feiten dateert voorts van 10 augustus 2016. Dit kan bezwaarlijk als niet recent worden beschouwd. Voorts herhaalt de Raad dat uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag kan blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28). De Raad kan het niet kennelijk onredelijk achten dat verweerder gelet op het vastgestelde recidivisme, gelet op wat in het vonnis van de correctionele rechtbank van Gent van 10 augustus 2016 kan worden gelezen en gelet op het gestelde in punt 2.9., van oordeel is dat verzoeker een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

2.15. Waar verzoeker aangeeft dat wordt verwezen naar processen-verbaal van 2006, 2009 en 2013, waarvan de inhoud evenwel niet wordt weergegeven, wijst de Raad erop dat uit een gehele lezing van de bijlage 20 blijkt dat verweerder in het bijzonder zwaar tilt aan de druggerelateerde feiten, evenals aan het gegeven dat er sprake is van recidive. Beide vaststellingen blijven – ook indien het betoog zou kunnen worden gevolgd, dat de passage in de bijlage 20 aangaande de processen-verbaal onvoldoende is gespecificeerd – nog steeds overeind. Deze kritiek heeft derhalve veeleer betrekking op een overtollig motief en is dan ook niet van aard dat hiermee de onwettigheid van de bijlage 20 kan worden aangetoond.

2.16. Verzoeker wijst er verder op dat verweerder overeenkomstig artikel 43, tweede lid van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met *“de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”* In deze wijst verzoeker er enkel op dat hij samenwoont met zijn echtgenote, doch hiermee werd in de bijlage 20 wel degelijk rekening gehouden. De Raad herhaalt dat verweerder heeft erkend dat verzoeker een nieuwe relatie heeft aangeknoopt – waarbij wordt opgemerkt dat zijn eerste huwelijk enkel gericht was op het verwerven van een verblijfsrecht, verzoeker het voorwerp uitmaakte van een inreisverbod en zich kennelijk niet weet te houden aan de Belgische strafrechtelijke bepalingen – doch dat hij door geen respect te tonen voor de Belgische openbare orde in wezen zelf zijn familiale belangen ondergeschikt stelt. Verweerder merkt in deze op dat verzoekers relatie hem er niet van heeft weerhouden strafrechtelijke inbreuken te plegen, waarbij hij had moeten weten dat dergelijk gedrag het verkrijgen van een verblijfsrecht bemoeilijkt. Er wordt nog aangegeven dat *“het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België expliciet [getuigt] van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven”*. Verweerder wijst er nog op dat het verzoeker en zijn echtgenote vrij staat zich als gezin elders, waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, te vestigen, dan wel hun gezinsleven zo in te richten dat verzoekers Bulgaarse echtgenote alhier kan verblijven en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Er wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat laatstgenoemde mogelijkheid niet noodzakelijk afbreuk doet aan het gezinsleven. Verzoeker gaat totaal niet in op deze overwegingen waardoor ze overeind blijven. Wat betreft de overige in artikel 43, tweede lid en artikel 74/13 van de Vreemdelingen-

wet vervatte elementen, blijft verzoeker in gebreke concreet aan te geven in welke mate deze omstandigheden op hem van toepassing zijn, laat staan in welke mate deze zouden verhinderen dat zijn verblijfsrecht kon worden geweigerd of hem een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgeleverd. Verzoeker kan niet de verwachting koesteren dat de onwettigheid van de bijlage 20 zou worden vastgesteld, louter op basis van een niet-geconcretiseerd betoog.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.17. Voor wat betreft het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM, het staat in casu niet ter betwisting dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn Bulgaarse echtgenote.

2.18. Daargelaten de vraag of huidige zaak vanuit het oogpunt van de leer van de positieve dan wel de negatieve verplichtingen dient te worden bekeken, benadrukt de Raad dat de bestreden bijlage 20 zijn grondslag heeft in de wet en verweerder ook zeer duidelijk heeft aangegeven dat deze is ingegeven door de bescherming van de openbare orde. Verzoeker betoogt in deze dat verweerder geen onderzoek heeft gevoerd naar de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken, doch de Raad kan dienaangaande naar bovenstaande uiteenzetting verwijzen, waaruit blijkt dat verweerder bijzonder zwaar tilt aan de druggerelateerde feiten waarvan de precieze context is weergegeven in het vonnis van 10 augustus 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt. Verweerder heeft er ook op gewezen dat er sprake is van recidive.

2.19. Gelet op wat in de bestreden beslissing kan worden gelezen, kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden dat hierin slechts *“de zeer algemene stelling”* zou zijn opgenomen dat het *“familiale en persoonlijk belang van verzoeker ondergeschikt [is] aan de vrijwaring van de openbare orde”*. Verzoekers overtuiging dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel in dit verband, en dat er geen *“concrete en billijke afweging”* werd gedaan, kan bezwaarlijk volstaan om de bestreden beslissing onderuit te halen waar ze een afweging maakt tussen het algemeen belang en het familiale en persoonlijke belang van verzoeker. Verweerder heeft voorts aangegeven dat het verzoeker en zijn echtgenote vrij staat zich elders, waar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven, te vestigen, dan wel hun leven op zodanige wijze in te richten dat de echtgenote alhier verblijft en verzoeker een andere verblijfplaats kiest. Verzoeker brengt deze overwegingen niet aan het wankelen door dit als een stereotiepe afweging te bestempelen. Zo kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft concrete elementen aan te reiken, op grond waarvan blijkt dat verweerder dergelijks in casu niet kon stellen. In deze toont verzoeker geen enkele concrete hinderpaal aan die hem zou verhinderen zijn gezinsleven met zijn Bulgaarse echtgenote elders verder te zetten. Evenmin toont verzoeker concreet aan waarom zijn individuele belang – dat erin bestaat, niettegenstaande de door hem gepleegde druggerelateerde delicten, verder in het Rijk te kunnen verblijven teneinde zijn gezinsleven met zijn Bulgaarse echtgenote verder te zetten – zwaarder zouden dienen door te wegen dan het algemeen belang van de Belgische overheid, dat bestaat uit de handhaving van de verblijfsreglementering en het beschermen van de openbare orde. Verzoeker poneert weliswaar dat de Belgische overheid *“geen enkel voordeel heeft bij het nemen van [de] beslissing”*, doch in deze kan de Raad enkel herhalen dat verweerder wel degelijk een algemeen en legitiem belang nastreeft, met name de handhaving van de verblijfsreglementering en het beschermen van de openbare orde. De Raad kan verder enkel opmerken dat waar verzoeker stelt dat de bijlage 20 getuigt van vage en algemene overwegingen, dit eerder geldt voor verzoekers uiteenzetting. Verzoeker verwijst naar *“de criteria”* aan de hand waarvan een correcte en billijke afweging van de belangen moet worden gemaakt en wijst op theoretische overwegingen van het EHRM, doch blijft in gebreke concrete elementen die op zijn zaak van toepassing zijn, en die ten onrechte niet mee in de belangenafweging zouden zijn betrokken, aan te reiken. Het komt in eerste instantie aan verzoeker toe op de gedane belangenafweging in concreto te betwisten en voldoende concreet aan te geven waarom deze, gelet op concrete elementen van zijn zaak, de toets van artikel 8 van het EVRM niet zou volstaan, quod non in casu. De Raad vermag dit gebrek aan concrete elementen, die verzoekers zaak zouden kenmerken, niet zelf aan te vullen. Verzoeker verwijst nog naar twee arresten van de Raad, doch er dient – losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen – te worden opgemerkt dat de feiten die aan de geciteerde arresten ten grondslag lagen, geenszins gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. Zo wijst de Raad erop dat de belangenafwegingen in de beiden zaken niet gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak, dat de verzoekende partijen in voormelde zaken wel degelijk voldoende concrete elementen hebben aangehaald waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden en dat één van de beide zaken betrekking heeft op een ministerieel besluit tot terugwijzing.

Het derde middel is ongegrond.

2.20. De middelen zijn derhalve ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA